

Despletind fuioare din lună & Clepsidra uitării

Gerra Orivera & Rolea Nicolae

Despletind fuioare din lună

- Ariadne în reclusiune -

(GERRA ORIVERA)

e iarnă prea vastă-ntre noi
suntem prea roșii sub unghia albă-a memoriei
oasele ni se izbesc de cer
trag fără milă gloanțe de carne-n rafale
blurează timpul
face ravagii crivățul sângelui
artere oarbe împodobesc drumuri fragile
fără de noi strigătul ne albește nisipul
de invazia măștilor clepsidra se umflă râul de spațiu
devine o mare
ce nu ne poate cuprinde

în clopotnița trupului o alunecare pe geana abisului ne e semnătură

e iarnă
ceaiul clocotește în cană
aburul ne desparte ochiul în două dinții ciobesc arderi deșarte
printre ciute o haită de lupi sparge blândețea în schije de foame
noaptea se scurge în pântec sideral de sălbatic
caldă ca o rană flămândă

golul exhibă esențele
mâna prea rece zadarnic te cheamă
amintirile se retrag în tranșeele sinelui curbează sunetul până se frânge în sine
îndoliate
înstrăinări prin firide desfac în panglici nume destrămate
la capete
prea ades numărate de neguri

vertebrele gemene declanșează apocalipse frenetice

trombe de inimi fără zăbală ne iau în copite
ne frâng în ispite pe tipsie de lună
frământă focul fără de flacără lichefiază femurul vântului
gonim fără odihnă cu lasoul strâns peste coaste
nu contează
râsul ne este cusătură măiastră

înveșnicește dimineața
genunchii devin ciutură în fântâna pupilei
setea din vârful degetelor scrâșnește
ca un balaur
de piatră

dacă ți-s grele orbitele goale soarbe-mă ca pe-o cuminecătură iubite

să ne prindem umbra strălucitoare
sub noi dăluim trepte acasă vom fi în pururea roșii de sânge
cu tiară de rege pe capul din coșul călăului
pereții de aer casant se depărtează
din ce în ce mai mult frig înghit
în cascade
ceaiul alunecă fierbinte pe gâtul ursitei
feliază
înțelepciunea îmbrăcată în zgură
bisturiul cuvântului

nimic nu e nou deși cel știut de straie se schimbă mereu

lumea respiră tremură și mușcă din mine
tu țiți sacadat în atele de-azur
e iarnă pe marginea cârnii
ca un abur de gheață mă-nfășor dorului de-a fi unului poem infinit

e iarnă și încă o moarte albă despică viață
în cruce

Clepsidra uitării...

(ROLEA NICOLAE)

Clepsidra uitării se-nvârte pe-afară
Prin sângele nopții mai trec liliaci,
Tu, lasă-mi aprinsă iubirea de seară
De fi-va, iubito, pe-aicea să treci!

Un ceai de cuvinte în cană se-agită
De arderea oarbă aminte mi-aduc,
E liniștea noastră și seacă, și vană
Cum tristă e jalea în glasul de cuc.

În țândări albastre zăpada se sparge
O haită mănâncă din pântecul gol,
Și noaptea aruncă pe nalte catarge

Un val muribund spre ultimul rol.

În trupul de ghiață se-aud santinele,
Se sparg edificii prin palmele reci,
Îți las testamentul pe genele mele
Citește-l, iubito, pe-aicea de treci!

Se pierd prin tranșee vrăjitele zile
E doliu pe patimi, pe ploi și pe vânt,
Speranța răzbate și-mi strigă: copile,
Pe râul durerii, fă punți din cuvânt!

Cu tristele ciuturi scot apa pupilei,
Genunchii se-ndoaie pe treapta de sus,
Din degete oarbe doar șarpele milei
Cu mirul salvării pe frunte m-a uns!

Pereții-și strecoară casanta coroană
Prin razele triste căzute-n șuvoi
Și lumea respiră, învinsă, sărmană
Ca ceața uitării căzută prin noi!

Doar neguri se-ntind pe clipele goale,
Prin scoică jelește o perlă de vis,
Călăul cu barda, zvârlită cu jale,
Pe gâtul iubirii poemul și-a scris.

Și totuși, iubito, e clipa ce-și plânge
Coroana strivită sub urmele seci,
Îți las testamentul, cu lacrimi de sânge:
Să vii pe la mine, de fi-va să treci!

Să vii când învie o aripă moartă,
Să vii când se-nalță lumina din stea!
Sau, mai bine, cu mama la poartă
Aduceți ulciorul ca Sfântul să bea.

Flămânda uitare în pântec răsare
Și smoala nătângă se duce-n pripas,
Când zorii de aur ieși-vor din Soare
Tu vino, iubito, să-mi faci parastas!

Așază stergarul pe liniștea-mi vană
Și-mparte colacii sub cetina grea
Vorbeste cu Luna, la mica pomană,
În loc de colivă poeme să-mi dea!

08.01.2019